

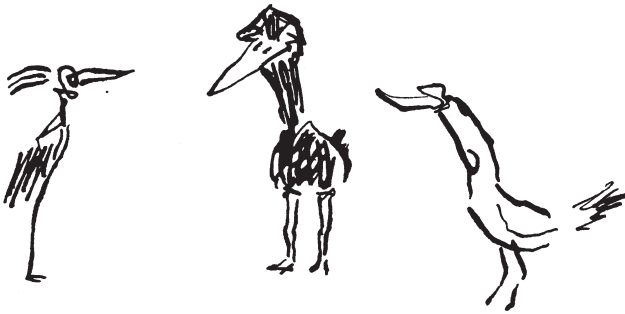
Τζάννι Ροντάρι

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΩΝ ΔΕΝΤΡΩΝ

εικονογράφηση Αλέκος Φουντουκλής

Ποιήματα για γέλια

ΜΥΤΕΣ

Μύτες υπάρχουν όσοι τόποι,
ή, πιο καλά, όσοι κι οι ανθρόποι.
Κάθε άνθρωπος έχει και τη δική του μύτη
εξόν από εκείνον που φορά
κάποιου αλλουνού τη μύτη!

Ο ένας είναι χαμηλομύτης
και ψηλομύτης ο άλλος δα,
παντζαρομύτης ο μπεκρής της γειτονιάς μας,
και γαμφομύτα η κακιά η μάγισσά μας.
Πέρα ωστόσο απ' το σχήμα
υπάρχουν μύτες και με χαρακτήρα:
υπάρχει η ψηλομύτα σνομπαρία
και η χαζοχαρούμενη μύτη
η Μουρλομαρία...

Μύτες να δει το μάτι σας,
πλήθος, μην τις ματιάσεις·
πού να τις δει η χάρη σας
στις διάφορές τους φάσεις!

Αυτή η μύτη η σουβλερή είναι εξοργισμένη·
με λόγχη μοιάζει κοφτερή
το παν να μακελέψει!
Η άλλη η μύτη η παχουλή,
κατασυναχωμένη,
έτσι και την αφήσουμε
ελεύθερη να τρέξει,
τον κόσμο όλο τριγύρω της
θα τον καταμουσκέψει!

Να και μια μύτη που σφυρί
φορεί σαν να 'ναι κράνος·
αυτή θαρρείς περιφρουρεί
την τάξη και το κράτος!

Λεπτή μύτη μυρίζεται
καθείς τι μαγειρεύει,
να μάθει παντού χώνεται
και πιο πολλά γυρεύει!

Θα θέλαμε χρόνους πολλούς
κι από χαρτί τους τόνους,
αφού σας είπα έχουμε
μύτες όσους κι ανθρώπους!

ΤΖΑΝΝΙ ΠΟΝΤΑΡΙ

*Ο πλανήτης των
χριστουγεννιάτικων δέντρων*

Μετάφραση

ΧΑΡΑ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ-ΣΟΥΡΕΛΗ

Διασκευή ποιημάτων

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗΣ

Εικονογράφηση

ΑΛΕΚΟΣ ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗΣ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Τζάννι Ροντάρι, *Ο πλανήτης των χριστουγεννιάτικων δέντρων*

Gianni Rodari, *Il pianeta degli alberi di Natale*

Μετάφραση: Χαρά Αρβανιτάκη, Γαλάτεια Γρηγοριάδου-Σουρέλι

Διασκευή ποιημάτων: Πάννης Νεγρεπόντης

Εικονογράφηση: Αλέκος Φουντουκλής

Διορθώσεις: Δημοσθένης Κερασίδης

DTP: Κωνσταντίνος Καπένης

Φίλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© 1980, Maria Teresa Ferretti Rodari and Paola Rodari, Italy

Copyright© 1991, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy

Copyright© για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 1981, 2019

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 1981, 2019

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις

Giulio Einaudi editore s.p.a., Torino, 1962

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

(στη συλλογή ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ, αρ. 4) Αθήνα, 1983

Πρώτη παρούσα έκδοση, αναμορφωμένη, στην ελληνική γλώσσα

από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2019

ΚΕΤ Γ645 ΚΕΠ 731/19 ISBN 978-960-16-8479-6

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

<i>Πρόλογος</i>	9
ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ: Ο πλανήτης των χριστουγεννιάτικων δέντρων	11
ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ: Πράγματα αυτού του πλανήτη	107
Αρχαίο ημερολόγιο του πλανήτη των χριστουγεννιάτικων δέντρων	109
Ο τοίχος που μιλάει	125
Ποιήματα για γέλια	131
Ποιήματα κατά λάθος	177

Τα δύο τελευταία μέρη του βιβλίου, που περιέχουν ποιήματα του Ροντάρι, τα έχει διασκευάσει ο Γιάννης Νεγρεπόντης, ο οποίος έδωσε μια ελεύθερη απόδοση, προσαρμοσμένη στην ελληνική πραγματικότητα και γλώσσα. Αυτό ήταν αναγκαίο να γίνει, γιατί στα ποιήματα αυτά ο Ροντάρι είτε αναφέρεται σε πράγματα της ιταλικής ζωής είτε χρησιμοποιεί λογοπαίγνια και περίπου ομώνυμα της ιταλικής γλώσσας.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Για τον πλανήτη των χριστουγεννιάτικων δέντρων μίλησα για πρώτη φορά στο βιβλίο μου *Φλυαρίες σε Ουρανό και Γη*. Σ' ένα άλλο βιβλίο μου, το *Παραμύθια απ' το τηλέφωνο*, διηγήθηκα γι' αυτόν τον παράξενο κόσμο με τα περίεργα χαρακτηριστικά. Ακόμα δεν είχα δώσει όνομα σ' αυτόν τον πλανήτη, που οι κάτοικοί του έχουν κάνει εκπληκτικές εφευρέσεις, σαν τη διδακτική καραμέλα, την ξεκρεμάστρα, τη φητή τριζόλα.

Τώρα νιώθω ευτυχισμένος που σας δίνω την τελειωτική απόδειξη πως «ο πλανήτης των χριστουγεννιάτικων δέντρων» υπάρχει. Σ' αυτό το βιβλίο, στο πρώτο μέρος, μπορείτε να διαβάσετε την ιστορία της εξερεύνησής του· δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα της Ρώμης *Παέζε Σέρα* στις 26 Δεκεμβρίου του 1959. Στο δεύτερο μέρος θα βρείτε άλλα ντοκουμέντα που έχουν πολύ μεγάλο ενδιαφέρον. Το ημερολόγιο του πλανήτη με ωροσκόπιο και παροιμίες· τα «ποιήματα κατά λάθος», που εκεί πάνω είναι πολύ της μόδας· μερικά απ' αυτά είναι και πολύ ωραία παιχνίδια.

Έτσι ελπίζω, επιτέλους, να σωπάσουν μερικοί δύσπιστοι κριτικοί.

Το βιβλίο, από την πρώτη έως την τελευταία σελίδα, αλλά και από την τελευταία έως την πρώτη, είναι χαρισμένο στα σημερινά παιδιά, στους αυριανούς αστροναύτες.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ο πλανήτης
των χριστουγεννιάτικων δέντρων

Κυβερνήτη, ένας άνθρωπος στον ουρανό!

Κυβερνήτη, ένας άνθρωπος στον ουρανό!

Κύριε Κυβερνήτη, ένας άνθρωπος στον ουρανό!

— Κύριε Κυβερνήτη, ένας άνθρωπος στον ουρανό!

— Πού είναι;

— Στη μεριά της ουράς.

— Γρήγορα, φέρετε μου το τρικιάλι μου!

Παρένθεση

Την πρώτη φορά που διηγήθηκα αυτή την ιστορία, αμέσως μετά τη λέξη «τρικιάλι» κάποιος με σταμάτησε.

— Νεαρέ, δε μας τα λες καλά. Ένας άνθρωπος στον ουρανό; Μεγάλο λάθος. Ακόμη και τα μωρά ξέρουν πως λέμε: «άνθρωπος στη θάλασσα». Κι έπειτα, ουρά έχουν τα γαϊδούρια, και μου είναι δύσκολο να φανταστώ έναν κυβερνήτη να οδηγεί έναν γάιδαρο. Τέλος, έχεις την καλοσύνη να μας εξηγήσεις τι είναι το τρικιάλι; Μπας κι είναι ένα ζευγάρι κιάλια με καμπούρα;

— Δόκτορα, είπα. Πρέπει να ήταν σίγουρα δόκτορας, γιατί φορούσε γραβάτα και καλοσιδερωμένο παντελό-νι. Στην πρωτεύουσα οι άνθρωποι που ντύνονται με τον τρόπο αυτό έχουν σχεδόν πάντα το δικαίωμα να φέρουν τον τίτλο του δόκτορα.

— Δόκτορα, ξαναείπα, αν ήμουν στη θέση σας, δε θα βιαζόμουν τόσο να κάνω κριτική για το καθετί.

—Και για την ουρά; με διέκοψε.

—Ο διάλογος που σας ανέφερα, συνέχισα χωρίς να απαντήσω στην πρόκληση, γίνεται πάνω σ' ένα αστρόπλοιο που ταξιδεύει στο διάστημα. Γύρω του αυτή τη στιγμή δεν υπάρχουν ούτε θάλασσες ούτε πεδιάδες, αλλά μόνο ουρανός, ένας ουρανός κατάμαυρος, να σου πονάνε τα μάτια. Από αυτόν τον διάλογο εύκολα μπορεί να φανταστεί κανείς, χωρίς να κουράσει το μυαλό του, ότι ο φρουρός διέκρινε έναν ναυαγό κάτω από τους προβολείς της ουράς. Αλλά ένας ναυαγός, κάτω από αυτές τις συνθήκες, δεν μπορούσε να είναι τίποτ' άλλο παρά ένας «άνθρωπος στον ουρανό». Θα σας πω ακόμη ένα μυστικό. Το αστρόπλοιο, για το οποίο μιλάμε, για λόγους που θα σας αποκαλύψω στη συνέχεια, είχε το σχήμα αλόγου. Μπορεί λοιπόν να απορήσει κανείς γιατί ένα άλογο έχει ουρά; Και άλλα ουράνια σώματα, να, όπως οι κομήτες, έχουν ουρά. Είναι δικαίωμα λοιπόν της κάθε ουράς να έχει τη διαστημική υπηκοότητα. Και ερχόμαστε στο τρικιάλι. Θέλετε να μάθετε τι είναι; Είναι ένα ζευγάρι τελειοποιημένα κιάλια, με έναν τρίτο φακό, που είναι στραμμένος προς τα πίσω και κοιτάζει πάνω από το κεφάλι. Έτσι μπορείς, χωρίς να μπεις σε κόπο, να βλέπεις τι γίνεται, ας πούμε, πίσω από την πλάτη σου. Αν θέλεις, και προς την πλευρά της ουράς, χωρίς να στραβολαιμιάσεις. Είναι μια εφεύρεση, κατά τη γνώμη μου, πολύ χρήσιμη. Σκέψου να έχεις ένα τρικιάλι στο γήπεδο. Με τους μπροστινούς φακούς μπορείς να παρακολουθείς με προσοχή το ματς. Την ίδια στιγμή, με τον πίσω φακό μπορείς να κάνεις χάζι τους οπαδούς της ομάδας που χάνει. Δε θα σας άρεσε;

Ο δόκτορας μουρμούρισε κάτι μέσα απ' τα δόντια του, έφτιαξε με σοβαρό ύφος την τσάκιση του παντελονιού του. Μετά θυμήθηκε πως είχε μια δουλειά και βιάστηκε να εξαφανιστεί μέσα στη νύχτα, χωρίς ν' ακούσει τη συνέχεια της ιστορίας. Εκείνος έχασε!

Κλείνουμε την παρένθεση και φτου κι απ' την αρχή.

Ο κύριος πρώην Πάουλος

Ο κυβερνήτης έφερε το τρικιάλι στα μάτια του και κοίταξε με προσοχή τη φωτεινή γραμμή που άφηνε πίσω του το διαστημόπλοιο. Μέσα σ' αυτήν κολυμπούσε ένας ναυαγός.

— Δεν είναι άντρας, είναι ένα παιδί, είπε.

— Είδατε; μπήκε στην κουβέντα ο τιμονιέρης. Τα παιδιά θέλουν να είναι πάντα κοντά στο παράθυρο, γι' αυτό και κάθε τόσο κάποιος απ' αυτά πέφτει στο κενό.

Ο κυβερνήτης γέλασε:

— Βρίσκεται στην πλάτη ενός κουνιστού αλόγου. Η αποστολή εξετελέσθη. Αλλά ας μη χάνουμε καιρό. Εμπρός, βάλτε σε λειτουργία τον μαγνήτη.

Έδωσε τη διαταγή και, πριν καλά καλά τελειώσει, άλογο και καρβαλάρης γλίστρησαν απαλά μέσα στην κοιλιά του αστρόπλοιου. Μια πόρτα άνοιξε διάπλατα και ο ναυαγός ανέβηκε στη γέφυρα.

Ήταν περίπου εννιά δέκα χρονών. Τι τύπος! Ήταν μελαχρινούλης, φορούσε μια πιτζάμα κόκκινη κι ένα τσουλούφι έπεφτε μπροστά στα μάτια του. Πήδησε από τη σέλα, σταύρωσε τα χέρια του, έριξε μια ματιά στο πλήρω-

μα που ήταν γύρω του και, χωρίς να πει ούτε μια καλησπέρα, άρχισε να διαμαρτύρεται με έντονη πρωτευουσιάνικη προφορά:

— Α, σας προειδοποιώ πως δε με θεωρώ καθόλου αιχμάλωτό σας!

— Αιχμάλωτο; απόρησε ο κυβερνήτης ξύνοντας τα γένια του. Δεν καταλαβαίνω.

— Αν εσείς δεν καταλαβαίνετε, τότε εγώ τι πρέπει να πω;

— Θα μπορούσες, ας πούμε, να μας πεις πώς σε λένε.

— Με λένε Μάρκο Μιλάνι. Εσάς;

Ο κυβερνήτης έξυσε πάλι τα γένια του, τη στιγμή που μερικοί από τους άντρες του πληρώματος χαμογελούσαν και σκουντούσαν ο ένας τον άλλο.

— Άγγιξες μια ανοιχτή πληγή, είπε ο κυβερνήτης. Μέχρι την περασμένη εβδομάδα με έλεγαν Πάουλους. Εδώ και δυο χρόνια είχα το όνομα αυτό, αλλά δεν άντεχα πια να το φορώ. Το ένιωθα σαν ένα βρόμικο πουκάμισο. Έτσι, απαλλάχτηκα απ' αυτό. Όμως δεν έχω βρει ακόμα ένα όνομα που να μ' αρέσει και αυτή τη στιγμή δεν έχω κανένα όνομα. Εσύ τι όνομα θα με συμβούλευες να πάρω;

Ο Μάρκο τού έριξε μια δύσπιστη ματιά.

— Χμ... Πλάκα μου κάνετε τώρα; Το όνομά σας, θα ρώ, θα είναι στρατιωτικό μυστικό. Κρατήστε το όλο δικό σας. Δε μου καίγεται καρφί ούτε και θέλω να το μάθω. Λοιπόν, εσείς είσαστε ο κυβερνήτης, ναι ή όχι;

— Μέχρι τις εννέα είμαι, παραδέχτηκε ο πρώην Πάουλους. Εδώ είμαστε με βάρδιες.

— Με άλλα λόγια, εδώ όλοι είσαστε κυβερνήτες.

— Ω, ναι. Είμαστε και συνταγματάρχες και στρατηγοί και δεκανείς. Τίτλοι και βαθμοί δεν κοστίζουν τίποτα.

— Πού;

— Στον πλανήτη μας.

— Καλά το είχα καταλάβει. Εσείς δεν είσατε Γήινοι.

Ο πλανήτης Γαλήνη

Τούτη τη φορά τούς παρατήρησε με μεγαλύτερη προσοχή, αλλά δε βρήκε τίποτα το παράξενο στην εμφάνισή τους: ούτε κεραίες στην κορυφή του κεφαλιού ούτε κέρατα στο μέτωπο, τίποτα. Κάποιος είχε μούσι, κάποιος άλλος μακριά μαλλιά, άλλοι ήταν καλοξυρισμένοι. Είχαν δύο πόδια, δύο μπράτσα ο καθένας τους, χέρια με πέντε δάχτυλα, μύτη και αυτιά στο σωστό μέρος. Όλοι φορούσαν πιτζάμες. Ο Μάρκο σκέφτηκε πως την ώρα που τον μάζεψαν στο σκάφος θα πήγαιναν για ύπνο.

— Και ο πλανήτης σας πώς λέγεται; ρώτησε.

— Ονομάζεται «Ο Πλανήτης» και τέρμα.

— Ω, ω, ξαναρχίζουμε με τα στρατιωτικά μυστικά.

— Καθόλου μάλιστα. Εσείς πώς ονομάζετε τον δικό σας; Απλώς Γη. Μόνο στους πλανήτες των άλλων φορτώνετε αυτά τα περίεργα παρατσούκλια: Άρης, Ερμής κτλ.

— Κι εσείς τη Γη πώς τη λέτε;

Ο κυβερνήτης χαμογέλασε.

— Γαλήνη.

— Γαλήνη; Λοιπόν κι εγώ θα μπορούσα να είμαι ένας Γαληνιακός ή, αν σας ταιριάζει καλύτερα, ένας Γαλήνιος.

Καλό κι αυτό! Όταν θα τα διηγηθώ στο Τεστάτσιο, θα γελάσει και το παρδαλό κατσίκι!

— Στον Τεστάτσιο; Ποιος είναι ο Τεστάτσιο; ρώτησε ο πρώην Πάουλους.

— Κανένας! Στρατιωτικό μυστικό, του ανταπέδωσε ο Μάρκο. Γαλήνη... Αλλά, δε βαριέσαι, θα 'θελα περισσότερο να μάθω πώς βρίσκομαι εδώ.

— Εσύ θα έπρεπε να μας το διηγηθείς, παρατήρησε ο κυβερνήτης. Εμείς δεν κάναμε τίποτ' άλλο από το να σε ψαρέψουμε μ' έναν μαγνήτη, την ώρα που έκανες βόλτα μέσα στον Γαλαξία. Ο ερχομός σου όμως, κατά κάποιο τρόπο, είχε προβλεφθεί. Πράγματι, πήραμε διαταγή να κάνουμε περιπολία σ' αυτή τη ζώνη και να συλλέξουμε πιθανούς ναυαγούς. Και για να δώσουν μια τέτοια διαταγή, θα 'πρεπε εκεί πάνω να ήταν σίγουροι πως κάποιος ταξίδευε.

— Αν ήταν στο χέρι μου, δε θα έφευγα από τη Ρώμη. Πριν από ένα λεπτό βρισκόμουν στο δωμάτιό μου και δε φαντάστηκα ότι μου έμελλε να φύγω.

— Αυτοί εκεί πάνω ξέρουν τα πάντα, αγαπητέ μου, για τη διαδρομή Ρώμη – εδώ και επιστροφή.

Το κουνιστό αλογάκι

— Επιστροφή; Ας το ελπίσουμε, είπε ο Μάρκο. Πάντως, η ιστορία μου είναι σύντομη κι αν το καλοκοιτάξεις, λίγο ανόητη. Όλα ξεκίνησαν απ' τα γενέθλιά μου. Είμαι εννιά χρονών σήμερα, αν σας ενδιαφέρει. Έτσι θα καταλάβετε πως μου κακοφάνηκε όταν ο παππούς μου μου

χάρισε ένα κουνιστό άλογο. Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα ήταν: Αν το μάθουν οι φίλοι μου, δε θα μπορώ πια να αντικρίσω άνθρωπο στο Τεστάτσιο. Ο παππούς μου, μεταξύ των άλλων, μου είχε υποσχεθεί ένα μοντέλο αεροπλάνου με μηχανή που εκπυρσοκροτεί. Και τώρα ήμουν εγώ που θα έκανα μπαμ απ' τον θυμό.

— Αλλά γιατί; Τα κουνιστά άλογα είναι πολύ όμορφα.

— Ναι, για τα μωρά! Για κάντε μου τη χάρη! Τέλος πάντων, παίρνω αυτό το πράμα, το πάω στο δωμάτιό μου και το ξεχνώ για όλη τη μέρα. Εκείνο το βράδυ, μόλις είχα γδυθεί και ετοιμαζόμουν να ξαπλώσω, όταν μου πέρασε ο θυμός. Αυτό στεκόταν εκεί ήσυχο ήσυχο, κοιμήσικο κοιμήσικο, χαζό χαζό. Κοιτάξτε το, παρακαλώ. Δείτε τι ηλίθια έκφραση του ζωγράφισαν στη φάτσα! «Τι να κάνω;» σκεφτόμουν. «Πώς να γλιτώσω;». Στο μεταξύ, αφηρημένος, σκαρφαλώνω στην πλάτη του. Και τώρα άκου πράγματα! Πριν προλάβω να βάλω τα πόδια μου στους αναβολείς, άρχισα να νιώθω βουητό στ' αυτιά κι αμέσως όλα σκοτεινίασαν. Η αναπνοή μου σταμάτησε. Έκλεισα τα μάτια... Όταν τα ξανάνοιξα, πετούσαμε έξω απ' το παράθυρο και οι σκεπές των σπιτιών της Ρώμης χανόντουσαν κάτω απ' τα πόδια μου.

— Πολύ ωραία! σχολίασε εύθυμα ο κυβερνήτης πρώην Πάουλους.

— Πού το βρίσκετε το ωραίο; Πρώτα πρώτα έκανε παγωνιά κι εγώ φορούσα μόνο την πιτζάμα μου. Και μετά δοκιμάστε να κάνετε ένα κουνιστό αλογάκι να σας υπακούσει... Αλλά εσείς πετάτε κιόλας, αν δεν κάνω λάθος, πάνω σ' ένα διαστημικό αλογάκι... «Γύρνα πίσω!» φώ-

ναζα. «Γύρνα γρήγορα στη Γη». Μα άδικα φώναζα. Είχε καρφώσει τη μούρη του προς το φεγγάρι και τραβούσε ίσια μπροστά, πάντα μ' εκείνη την ηλίθια έκφραση που είχε κι όταν βγήκε από το πακέτο. Τα ίδια ανέκφραστα μάτια, τα ρουθούνια χωρίς πνοή, μερικά προιονίδια στ' αυτιά. Κοιτάξτε το. Σκέτο ξύλο. Με μια χαίτη από βαμμένες ψεύτικες τρίχες. Το χτυπάς στην κοιλιά και βγάζει έναν ήχο σαν ταμπούρλο. Αμέσως καταλαβαίνεις πως δεν έχει τίποτα μέσα του. Ούτε καμιά μηχανή στην κοιλιά του ούτε κανέναν έλικα κάτω απ' την ουρά του. Κι όμως πετούσε. Αυτό είναι σίγουρο. Πώς τα κατάφερε; Αυτό είναι το πρόβλημα. Πάντως, ότι πέταγε, πέταγε, αλήθεια. Η Γη, η δική σας «Γαλήνη», έγινε στο πι και φι κάτω απ' τα πόδια μου ένα γαλαζωπό πιάτο. Τι πιάτο; Ένα πιατάκι του καφέ έγινε. Σε λιγάκι όμως, αντί να τη βλέπω κάτω απ' τα πόδια μου, τη βρίσκω πάνω απ' το κεφάλι μου: πρώτα μου φαινόταν πως σκαρφάλωνα, μετά πως κατέβαινα –καλέ, τι λέω;–, πως κατρακύλαγα μου φαινόταν, ολοένα πιο κάτω, όλο και πιο γρήγορα. Η «Γαλήνη» γίνηκε ένα σημαδάκι μέσα σ' ένα εκατομμύριο άλλα μικρά σημάδια. «Αριβεντέρτσι, Ρόμα, είμαι χαμένος!» σκεφτόμουνα. «Χαμένος μέσα στο διάστημα, χωρίς να μπορώ ούτε να ειδοποιήσω τους δικούς μου να ξέρουν τουλάχιστον πού βρίσκομαι».

— Αλλά το τι βλέπαν τα μάτια σου, ε! Το θέαμα δε θα ήταν και τόσο άσχημο... είπε επίτηδες ο κυβερνήτης.

— Ήμουνα πολύ θυμωμένος, για να δώσω σημασία στο τι έβλεπα. Μα για ελάτε στη θέση μου. Μπείτε δηλαδή στην πιτζάμα μου. Αιχμάλωτος ενός κουνιστού αλό-

γου! Όμηρος στο διάστημα ενός τετράποδου από πεπιεσμένο χαρτί. Ο πατέρας μου θα τινάξει στον αέρα τη μισή πόλη για να με βρει.

— Ποιος ξέρει, μπήκε στη μέση ο κυβερνήτης. Τα ρολόγια στη Ρώμη, αν δεν κάνω λάθος, αυτή τη στιγμή δείχνουν δώδεκα παρά δέκα. Οι δικοί σου θα πιστεύουν πως βρίσκεσαι στο κρεβάτι σου και κοιμάσαι.

— Καλά. Αλλά το πρωί τι γίνεται; Φτάνει όμως, ας μην το σκεφτόμαστε άλλο. Αποδώ και πέρα λίγα έχω να σας διηγηθώ. Κάποια στιγμή είδα μπροστά μου ένα είδος μεγάλου αλόγου, με εκατοντάδες φωτισμένα παράθυρα στην κοιλιά του και εκτυφλωτικούς προβολείς στα τέσσερά του πέταλα. Και μετά με ψαρέψατε εσείς. Αυτό ήταν όλο.

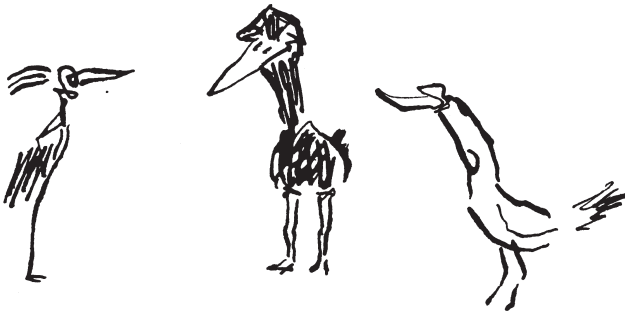
Οι άντρες του πληρώματος άκουγαν το τέλος της ιστορίας χαμογελώντας φιλικά.

— Διασκεδάζετε εσείς, διασκεδάζετε... μουρμούρισε ο Μάρκο. Δεν πειράζει. Φτάνει να με πάτε ξανά πίσω.

— Εμείς; φώναξε ο κυβερνήτης. Αγόρι μου, κάνεις λάθος. Το πολύ σε δύο ώρες αποβιβάζεσαι στον πλανήτη μας. Αυτή είναι η διαταγή.

Ο Μάρκο έψαχνε να βρει τις κατάλληλες λέξεις για να διαμαρτυρηθεί, όταν ακούστηκε ένας φοβερός θόρυβος. Βάλε με το μυαλό σου εκατό αγριεμένους σκύλους να γαβγίζουν όλοι μαζί. Τέτοιος θόρυβος ήταν. Τα πλευρά του διαστημικού αλόγου άρχισαν να τρέμουν. Από τα μεγάφωνα μια φωνή προσπαθούσε να ακουστεί: άδικος κόπος!

Ποιήματα για γέλια

ΜΥΤΕΣ

Μύτες υπάρχουν όσοι τόποι,
ή, πιο καλά, όσοι κι οι ανθρόποι.
Κάθε άνθρωπος έχει και τη δική του μύτη
εξόν από εκείνον που φορά
κάποιου αλλουνού τη μύτη!

Ο ένας είναι χαμηλομύτης
και ψηλομύτης ο άλλος δα,
παντζαρομύτης ο μπεκρής της γειτονιάς μας,
και γαμφομύτα η κακιά η μάγισσά μας.
Πέρα ωστόσο απ' το σχήμα
υπάρχουν μύτες και με χαρακτήρα:
υπάρχει η ψηλομύτα σνομπαρία
και η χαζοχαρούμενη μύτη
η Μουρλομαρία...

Μύτες να δει το μάτι σας,
πλήθος, μην τις ματιάσεις·
πού να τις δει η χάρη σας
στις διάφορές τους φάσεις!

Αυτή η μύτη η σουβλερή είναι εξοργισμένη·
με λόγχη μοιάζει κοφτερή
το παν να μακελέψει!
Η άλλη η μύτη η παχουλή,
κατασυναχωμένη,
έτσι και την αφήσουμε
ελεύθερη να τρέξει,
τον κόσμο όλο τριγύρω της
θα τον καταμουσκέψει!

Να και μια μύτη που σφυρί
φορεί σαν να 'ναι κράνος·
αυτή θαρρείς περιφρουρεί
την τάξη και το κράτος!

Λεπτή μύτη μυρίζεται
καθείς τι μαγειρεύει,
να μάθει παντού χώνεται
και πιο πολλά γυρεύει!

Θα θέλαμε χρόνους πολλούς
κι από χαρτί τους τόνους,
αφού σας είπα έχουμε
μύτες όσους κι ανθρώπους!